

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Z. K.**, zastoupená Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 11. 2012, čj. OAM-316-ZA-ZA06-ZA14-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2013, čj. 41 Az 17/2012 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2012, čj. OAM-316-ZA-ZA06-ZA14-2012, zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 13. 3. 2013, čj. 41 Az 17/2012 – 31. Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že se žalovaný nepřesvědčivě vypořádal s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Domnívala se, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany bylo nedostatečné, protože z něj nebylo zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při rozhodování. Krajský soud podle žalobkyně pochybil tím, že nezrušil rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, ze které žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spise. Žalobkyně současně namítala, že si žalovaný neopatřil dostatečné množství podkladů, aby mohl ve věci rozhodnout, a neposoudil přiznání azylu podle § 14 zákona o azylu.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgán v napadeném rozhodnutí ze dne 6. 11. 2012 dostatečně posoudil žádost stěžovatelky z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán neshledal hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy a k tomuto závěru si obstaral informace o zemi původu. Správní orgán umožnil, aby se stěžovatelka s obstaranými podklady seznámila, případně navrhla doplnění, což neučinila. Z napadeného rozhodnutí ze dne 6. 11. 2012 je zřejmé, jaké závěry správní orgán vyvodil z použitých informací. Žalovaný doplnil, že správní orgány se zabývaly námitkami týkajícími se udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že nemá na Ukrajině žádné zázemí a nemá se kam vrátit. Z úřední činnosti správního orgánu také nevyplývá, že by se stěžovatelka od roku 2004 pokusila svůj pobyt na území České republiky nějakým způsobem upravit, aby mohla v České republice pobývat legálně jako její děti. Žalovaný proto žádal, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[4] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[5] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. usnesení o odmítnutí kasační stížnosti nemusí být odůvodněno.

[6] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. ledna 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu